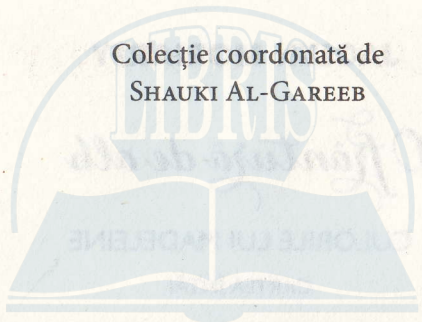

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

JACLYN MORIARTY

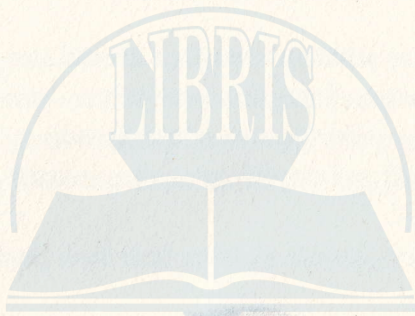
O frântură de alb

CULORILE LUI MADELEINE

CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de OANA CHIȚU

LEDA **EDGE**

PARTEA I

*Cambridge. Anglia.
Lumea*

Madeleine Tully împlinise cu o zi înainte paisprezece ani, dar în ziua respectivă nu se mai întâmplase nimic notabil.

Ba stai. Dăduse o pagină.

Ședea pe acoperișul înclinat al apartamentului ei de la mansardă și citea o carte. Doar că nu se concentra deloc la carte. Își asculta mama, care era înăuntru.

Mama lui Madeleine cosea la mașină și se uita la emisiunea-concurs de la televizor. Și răspundea în gura mare la toate întrebările. Pac, pac, pac! Dădea răspunsurile ca o mașină de făcut popcorn. Răspundea chiar înainte ca prezentatorul să termine întrebarea.

- Care-i capitala Ecuadorului?
- Maputo!
- Care cuvânt de șase litere, din franceză...
- *Frisson!*

De fiecare dată când mama lui Madeleine răspundea, un concurent din emisiune răspundea la rândul lui, dar o clipă mai târziu. Vocile concurenților de la televizor erau calme și potolite.

Programul fu întrerupt de o reclamă. Mașina de cusut se opri. Mama lui Madeleine ieși în sus pe fereastră și se așeză pe

acoperiș alături de Madeleine. Pe cerul din spatele lor se conturau turnurile Universității Cambridge.

— În seara asta luăm cina aici, pe acoperiș, zise mama lui Madeleine.

Madeleine închise cartea.

— O să ne fie frig, continuă mama ei. O să aduc niște pături. Madeleine încuviință din cap.

— O să mâncăm ce-a mai rămas din tortul tău. Nu trebuie să avem doar fasole la fiecare cină, știi.

— Nu, fu de acord Madeleine.

— Și o să stăm aici, afară, și o să privim stelele până admirăm sub pături.

Madeleine și mama ei stăteau una lângă alta și oftau.

Aveau același gând.

N-aveau să ia cina pe acoperiș.

Mama lui Madeleine avea să tragă la mașină până la miezul nopții, oprindu-se doar ca să-și dezmoțască degetele înțepenite.

Oftară iar.

Își aminteau același lucru.

Aveau să mănânce fasole la cină. Dăduseră gata tot tortul cu zi înainte.

Dacă ar fi păstrat puțin...

— Bine atunci, zise mama lui Madeleine.

Apoi intră înapoi pe fereastră. Mașina de cusut începu iar să țacănească.

Mașina de cusut era o Harlsbury Deluxe, modelul 37B. Mama lui Madeleine o câștigase în Londra, cu mulți ani în urmă.

La o emisiune-concurs.

Își propusese să concureze iar într-o zi, curând.

Doar că de data asta n-avea să câștige mașina de cusut. Voia să pună mâna pe televizorul cu plasmă, pe setul de prosoape de lux, pe vacanță, pe grătar și pe mașină!!! (Așa se referea prezentatorul – și mama lui Madeleine – la mașină: cu italice și cu trei semne de exclamare.)

Așa că, în fiecare dimineață, mama lui Madeleine telefona la postul de televiziune ca „să-și manifeste interesul” pentru participarea la emisiune.

O dată la două săptămâni, ea trimitea o scrisoare cu intenția de participare.

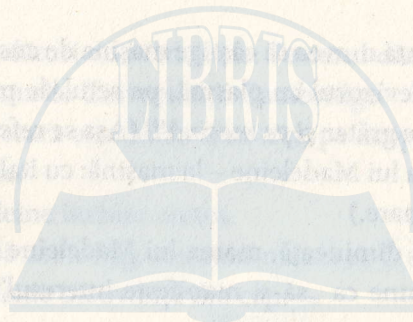
Aproape în fiecare lună, lua autobuzul spre Londra, mergea pe jos până la sediul postului de televiziune și avea o discuție amicală cu recepționera. (Nu se știe de unde sare iepurele.)

Și în fiecare seară, urmărea emisiunea și răspundea la toate întrebările.

Pac, pac, pac! Răspunsurile ieșeau din gura ei ca artificiile.

Doar că erau greșite de fiecare dată.

(Capitala Ecuadorului este Quito. *Frisson* nici măcar nu are șase litere.)

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

Partea II-A

PARTEA A II-A

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

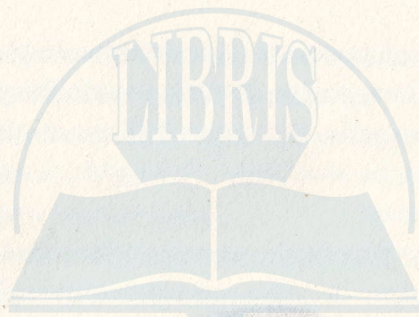
... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

... și apoi să vă gândiți la faptul că...

Bonfire. Farms. Regatul Cello

Peste noapte căzuse un strat de zăpadă înalt de trei metri.

Fusese suficient cât să îngroape vacile lui Dudley.

Suficient cât să crape crengile arțarului argintiu ce se înălțase falnic timp de mai bine de o mie de ani pe domeniul Școlii Primare Bonfire.

Dărămase piramida de dovleci. Și Comitetul de Dovleci din Bonfire își petrecuse o lună întregă ca s-o construiască.

Acum, în lumina albă a dimineții, Piața Centrală era năpădită de dovleci. Oamenii îi loveau cu picioarele ca pe mingile de fotbal. Sau îi aliniau în jurul fântânii, ca să-i ia la țintă cu armele pneumatice.

(Sau îi băgau discret sub haine, ca să-i ducă acasă, pentru supă.)

Elliot Baranski ședea la o masă în fața Cafenelei Patiseriei.

Un dovleac i se izbi de cizmă. Fără să privească în jos, își schimbă poziția piciorului și dovleacul se rostogoli ușurel mai departe.

Elliot ținea în mână o carte împrumutată de la bibliotecă. În fața lui stătea mama lui, Petra. Acesta se aplecă să citească titlul volumului:

Pescuitul vrăjitoresc: Trucuri și tehnici pentru prinderea vrăjii dorite.

— Nu se poate, zise Petra, sorbind din cafea.

— Dacă plec azi, până joi ajung la Lacul Vrăjilor, răspunse Elliot. O să prind o Vrajă Detectoare.

— Nu se poate, repetă Petra. Nu poți alege ce Vrajă prinzi la Lac. Nici nu poți fi sigur că vei *prinde* vreuna. Știi doar.

— Cartea asta zice că pot. Are date științifice și statistice și... vezi și tu... Elliot răsfoi volumul și puse degetul pe o pagină. Note de subsol. Are note de subsol.

— Î-hî, făcu mama, privind-o.

Pe obrazul stâng al lui Elliot se vedea urma ștearsă a unei vânătăi. Ochiul lui drept era umflat și închis. Pe o parte a gâtului se întindea o cicatrice în forma unei umbrele strânse.

— Elliot, zise ea. Ia o pauză.

El clătină din cap în semn de protest.

— De fiecare dată vii și mai rănit acasă, zise Petra. Parcă ai face colecție de cicatrice. Abia ai sosit aseară și deja te gândești să pleci iar? Ai nevoie de timp, ca să te recuperezi.

— Călătoria asta la Lacul Vrajilor o să fie ca o vacanță. Pentru început, o să dureze câteva zile ca să ajung acolo. În nord nu există nicio primejdie, și până reușesc să prind Vraja Detecitoare o să fiu gata să merg oriunde m-ar duce ea.

Mama lui râse.

— A, nu, nu-i *nicio* primejdie în Nordul Magic. Doar colonia aia de vârcolaci. Doar câțiva dragoni turbați, bandele de Ostili Rătăcitori și riscul considerabil de a degera. O să fie o vacanță obișnuită. Floare la ureche.

— Ei, ridică din umeri Elliot. N-o să mi se întâmple nimic.

— Ai cincisprezece ani. Ai lipsit oricum prea mult de la școală. Prietenilor tăi le e dor de tine. *Orașului* tău îi e dor de tine!

Elliot privi în jur. Trase în piept mirosurile ce se împleteau în piață: zăpada, pământul umed, pâinea proaspătă, berea și dovleccii zdrobiți. Peste drum, Clover Mackie (croitoreasa orașului) îi prinse privirea și zâmbi, făcându-i cu mâna de pe veranda casei ei de culoarea mentei. Mai aproape de el, Isabella Tamborlaine (profesoara de fizică de la liceu) se urcă pe o grămăjoară de dovleci și dansă un arabesc. Jimmy Hawthorn (ajutorul de șerif)

aplaudă arabescul, apoi strigă la un ospătar de la Le Petit Restaurant să-i aducă un cuțit ca să facă un felinar din dovleac.

— Orașul pare a fi în regulă, zise Elliot. Deși... Făcu o pauză. Ce e cu toți dovleccii ăștia?

— A, ai fost plecat prea multă vreme. Știi măcar că în momentul ăsta Surorile Prințese fac un tur al Regatului?

— Am auzit ceva.

— Ei bine, șeriful a depus o cerere ca orașul nostru să fie inclus în tur. A adunat câțiva oameni care să-l ajute să ridice o piramidă de dovleci. Se vrea a fi un fel de atracție. Un motiv pentru prințese să ne viziteze. Selecționerii vin însă azi, așa că acum nu prea mai avem șanse să fim aleși.

Elliot ridică din sprâncene.

— Nu pot s-o refacă?

— N-au cum s-o termine până după-amiază. Petra își frecă nasul. Mă abați de la subiect. Bine, Elliot, dacă orașul n-are nevoie de tine, echipa ta are. Chiar dacă ai pierdut multe meciuri, tot ești cel mai bun jucător al lor. Tu ești motivul pentru care au ajuns așa departe. De ce nu rămâi câteva săptămâni, până la finale?

Elliot puse cartea în rucsac.

— Trebuie să plec, zise. Strânse curelele și-și privi mama cu asprime. Nu rămân aici pentru un meci.

— Atunci, cum rămâne cu ferma? Aveam de gând să te rog să refaci instalația electrică de la fermă înainte să pleci iar. Și mai sunt tot felul de alte treburi.

El chicoti un pic, se ridică și-și aruncă rucsacul pe umăr.

— Ai putea să recablezi singură tot orașul ăsta mai repede decât... Pocni din degete. Nu-mi spune că nu te descurci cu ferma fără mine.

Petra ridică din umeri. Apoi se uită la el cu atenție.

— Elliot, zise ea. Am închiriat atelierul tatei.

Peste toată agitația din piață se auzi pocnetul unei portiere.